

[Lilli Gyldenkilde]

sig om det. Der er ikke blevet råbt op om, at det var imod demokratiet, og jeg ved ikke hvad. Men det bliver der sagt, i samme øjeblik det er kvinder, der forlanger nogle kvoteringsregler. Vi kommer ikke uden om den debat de kommende år. Vi må have nogle kvoteringsregler.

Det, der får mig til at sige det, er, at både ministeren og for den sags skyld samtlige borgerlige politikere, der har været heroppe, har sagt, at vi må lægge vægt på det private erhvervsliv. Jeg er for så vidt enig, selvfølgelig må vi da det, vi kan da ikke afskaffe det private erhvervsliv. Det vil vi faktisk heller ikke. Vi spørger ministeren, om hun har i sinde at være med til at lave nogle andre erhvervsstøtteordninger. Det har vi hidtil ikke kunnet få svar på. Dem vil jeg da godt efterlyse her. Vi ved, at i de kommende 10 år skal vi skaffe 60.000 nye arbejdspladser i den private sektor – efter det, der bliver sagt her – bare for at opsure den ledighed, vi har i øjeblikket, og der kommer nye til. Hvordan det overhovedet skal lade sig gøre, får vi ikke et eneste bud på. Det private erhvervslivs andel af beskæftigelsen i dette land er jo faldet meget og vil falde meget fremover, for der er noget, der hedder den teknologiske udvikling. Den ser man også stort på. Man sætter sig tilbagelænet i stolen og siger: ja men det går nok alt sammen. Det går ikke. Vi kommer til at stå med langt alvorligere problemer end dem, vi står med nu, hvor vi kan tale om, at ¼ af befolkningen er dårligt stillet, og det er dem, vi skal give et løft. Det tal bliver højere de kommende år, hvis vi ikke vil sætte os ned og analysere situationen og se på: hvilke kunstgreb kan vi tage fat i og bruge til at sætte en udvikling i gang i den retning, vi vil have det?

Arbejdsministeren anvendte et udmærket udtryk, som deler kvinder og mænd meget godt. Jeg tror, ministeren sagde noget med, at mænd havde en raket et vist sted, og at kvinderne måske mere gik efter guleroden. Jeg foretrækker også guleroden fremfor raketten, det er helt sikkert, men jeg foretrækker, at der i det mindste sker noget, og det gør der altså overhovedet ikke efter det, der bliver sagt her. Derfor begriber jeg ikke, at de radikale kan blive ved at følge denne politik.

Lawaetz (FP):

Jeg kommer ikke op for at støtte hr. Svend Auken, som jo med store oratoriske evner fejede alt, hvad der skete af godt, af bordet og fremhævede alle sine egne fine ideer – som han ikke kunne gennemføre. Men da jeg ikke tilhører regeringspartierne – som hr. Bo Kristensen – vil jeg godt sige, at også set med mine øjne var det en lidt mager forestilling, for hvilke konkrete ting er der i og for sig i denne redegørelse? Det er rart, man kan tillade sig at sige det, fordi man ikke er med i regeringen. Det er beklageligvis også min opfattelse, at der manglede noget konkret.

Arbejdsministeren sagde meget elskværdigt, at jeg selv kunne svare på mine dumme spørgsmål. Men jeg fik ikke at vide, hvad hele forestillingen kostede. Det kan da godt være, at det er, fordi fremskridtspartiet har en speciel idé om økonomi, at det virkelig interesserede mig, hvad 55 møder, 29 udvalgsmedlemmer og 53 ansatte har kostet. Jeg må så prøve at få det at vide på anden måde, for det interesserer mig fortsat, hvordan man giver sine penge ud, og om man får noget for dem.

Det andet for mig meget vigtige står i sp. 9661:

»Med hensyn til skattepolitikken konstaterer kommissionen, at det nuværende skattesystem kun i meget begrænset omfang virker udlignende. Derfor har kommissionen været inde på en fradragssanering og en hævelse af bundfradraget.«

Videre står der kort:

»Regeringen har ikke aktuelle planer om at følge kommissionens forslag i den retning.«

Det var mit andet vigtige spørgsmål. Er det blevet sådan, at ligegyldigt hvilken minister der kommer på talerstolen, så er man simpelt hen imod at svare på det spørgsmål?

Fremskridtspartiet har gang på gang spurgt: hvad er meningen med det, man lovede i oktober? Vi får intet svar. Det får jeg sikkert heller ikke i dag, men vi bliver nødt til at bore i det. I øjeblikket er der jo stilstand i diskussionen om de omtalte gavechecks, så det er helt berettiget. Netop her, hvor man påpeger at det var noget af det, der kunne hjælpe de lavestlønnede, at man fik et højere bundfradrag, var det måske rimeligt, at det blev berørt fra ministerens side.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):